

קהל במדבר

עלון לחיילי ובוגרי ישיבת הגולן

ישיבת הגולן חספין ד.ג. רמת הגולן 12920 טל. 04-6763063 אימייל dpks@walla.co.il אתר: www.ygolan.org

ימי בין המצרים

הרב 33/8 זאנאן

יש מצוות ומנהגים שמתקבלים בסבר פנים יפות ובשמחה ויש מיעוט שיש בהם גם צער ואבלות. בימי בין המצרים אנחנו לאט לאט נכנסים לימים של אבלות וצער על חורבן המקדש וחסרון העבודה. החל מיז' בתמוז, ר"ח אב, שבוע שחל בו, ערב תשעה באב והשיא בתשעה באב עצמו. ימים אלו יש בהם הזדמנות מיוחדת, בה ניתן להבין ולהתקרב לדברים שכל השנה קשה יותר להבין אותם.

מהי מטרת מנהגי האבלות? נראה שהם מכוונים אותנו לשים לב למצבנו בצורה מדויקת יותר מאשר במשך כל השנה. במשך השנה דעתנו מוסחת להרבה ענינים, עכשיו הזמן להתמקד בעיקר. חורבן המקדש משמעותו שעיקר כח החיים של עם ישראל ושל העולם כולו חסר.

"... ההכרה באה, שכל הקלקולים הפרטיים באים רק מחסרונה של הארת החיים הכלליים. חרבן בית המקדש, שנטל כבוד מבית חיינו, הוא הוא הגורם שעולמנו נחשך, והנשמות סובלות מצרים ומחשכים, ועל כן באים הגרעונות הנוראים, המסבבים כל חטא, כל עון וכל פשע. על כן מוכרחת היא הנשמה הישראלית לבקש את תקונה בשרשה, יוחזר כבוד ד' על מכונו, יגלה הדר הקדש וזיוו בעולם, והכל ישוב על מכונו. ותבנה בית המקדש, במהרה בימינו....(עולת ראייה א' קכז).

"כל הקלקולים הפרטיים באים רק מחסרונה של הארת החיים הכלליים". כל ההסברים והתרוצים לבעיות שונות שיש בחיים הפרטיים והכלליים נכונים באופן חלקי. בעיות של חברה ומוסר, של בטחון וכלכלה, של יהודיים היושבים בגלות ושל יהודים שעדיין לא זכו להכיר את התורה. לכל אלה יש הסברים רבים ומפורטים. אבל הסיבה הראשית, השורש לכל המצב, הינו "חורבן בית המקדש".

דוקא בתקופתנו שזכינו לאתחלתא דגאולה , שאנו זוכים לראות
בבנין הארץ, בקבוץ גלויות ובתחילתה של חזרה בתשובה ראוי
לזכור את מה שעדין חסר.

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה – האבלות מביאה
להבנה של החסרון ולצפיה לתיקונו . "מוכרחת היא הנשמה
הישראלית לבקש את תקונה בשרשה, יוחזר כבוד ד' על מכונו"
ההשתוקקות והצפיה לבנין המקדש תעורר אותנו להתבונן
ולחשוב, כיצד להתכונן להחזרת השכינה בהופעתה המלאה? .
כיצד צריכים להראות החיים של עם ישראל שבית המקדש עומד
במרכזם? מהו ענינה של עבודת הקורבנות?
"יה"ר מלפניך ה'...שתבנה בית

המקדש במהרה בימינו..."

בין המצרים לימים טובים

אלול 12 אלול

ימי בין המצרים הם ימים קשים לישראל, ימים בהם אנחנו
מתכנסים וממעטים בשמחה. ימים של חשבון נפש וכאב לאומי
על חורבן הבית. יש טענה הנשמעת מפי רבים איך אפשר לבכות
על משהו שקרה לפני אלפיים שנה? והרי אנחנו לא היינו חיים
בתקופת המקדש. התשובה היא פשוטה וידועה אבל קשה ליישום.
התשובה היא שאנחנו לא בוכים על מה שהיה לפני אלפיים שנה,
אלא על כך שעדיין לא נבנה המקדש וכל מי שלא נבנה המקדש
בימיו, כאילו חרב בימיו. אני זוכר את הפעם הראשונה שבכיתי
באמת על חורבן המקדש, זה היה לאחר שלמדתי מסכת יומא.
אחרי שלומדים את כל פרטי עבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים
ועוצרים לרגע לחשוב מה איבדנו, אי אפשר שלא לבכות! וכדי
לבכות ולכאוב באמת את חורבן המקדש צריך גם ללמוד ולהבין
מה חסר, ויותר מכך להבין כמה העולם כולו חסר את חסרונו של
המקדש. התחלת הבנייה של המקדש היא בתודעה, ברצון ובכוונה
שלנו. האם כשאנו עומדים בתפילה שלוש פעמים ביום ומתפללים
על בניין ירושלים ובאמת מתכוונים לזה ורוצים את זה. אם נצליח
לחיות את זה יותר אז גם נזכה לבניין המקדש בפועל וגם שימים
אלו יהפכו לימי שמחה במהרה בימינו אמן.

פינת ההלכה תקנת קריאת התורה

הרב יעקב אילן

תקנת הקריאה בתורה בשני וחמישי היא תקנת משה ולאחריו תקנת עזרה ומטרתה כדי שלא יעברו שלושה ימים על אדם יהודי ללא עיסוק בתורה. וכך אומרת הגמ' בבא קמא פב.

"עשרה תקנות תיקן עזרא: שקורין במנחה בשבת, וקורין בשני ובחמישי, שיהו קוראין במנחה בשבת - משום יושבי קרנות.

ושיהו קוראין בשני ובחמישי - עזרא תיקן? והא מעיקרא הוה מיתקנא! דתניא: [שמות ט"ו] וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים - דורשי רשומות אמרו: אין מים אלא תורה, שנאמר: [ישעיהו נ"ה] הוי כל צמא לכו למים, כיון שהלכו שלשת ימים בלא תורה נלאו, עמדו נביאים שביניהם ותיקנו להם שיהו קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת, וקורין בשני ומפסיקין שלישי ורביעי, וקורין בחמישי ומפסיקין ערב שבת, כדי שלא ילינו ג' ימים בלא תורה!
מעיקרא תקנו חד גברא תלתא פסוקי, אי נמי תלתא גברי תלתא פסוקי, כנגד כהנים לויים וישראלים, אתא הוא תיקן תלתא גברי ועשרה פסוקי, כנגד עשרה בטלנין.

כלומר לדעת הבבלי עיקר תקנת הקריאה בתורה תוקנה ע"י משה ואת סדר הקריאה תיקן עזרה.

בירושלמי נראה שאת עיקר תקנת הקריאה בשני וחמישי תיקן עזרא :
**"משה התקין את ישראל שיהו קורין בתורה בשבתות ובימים טובים ובראשי חדשים ובחולו של מועד שנ' וידבר משה את מועדי יי' אל בני ישראל
עזרה התקין לישראל שיהו קורין בתורה בשני ובחמישי ובשבת במנחה"**

הריטב"א [מגילה ב.] מבאר שאת תקנת משה לא קיימו ההמון משום שקריאה של מספר פסוקים קטן לא היתה חשובה עד שבא עזרה ותיקן לקרוא לפחות עשרה פסוקים ובכך בעצם קיים את תקנת משה
"אע"ג דנביאים הראשונים תקון בב' ובה' ובשבת במנחה כדאיתא בב"ק (פ"ב א), הא אתפרש התם דנביאים הראשונים לא תקון אלא תלתא פסוקי בחד גברא או תלתא גברי חד חד פסוקא וקריאה זו לא היתה חשובה בעיניהם ל"כ עד שיכנסו שם מן הכפרים, אבל אחר תקנת עזרא שיקראו תלתא גברי עשרה פסוקי היתה קריאה חשובה ליכנס שם מן הכפרים,"

גם המאירי מתייחס לשאלה זו מי תיקן את הקריאה בשני וחמישי ולסתירה שיש בין המוזכר בבבלי לירושלמי ועונה
כיוון שעזרא תקן שלשה קורין בעשרה פסוקים ונתייחס הכל על שמו. או שמא נשתכח וחזר הוא וסדרה.

יוסף זיסקינד אופנהיימר - "היהודי זיס"

אמיר שטרן - באר הישיבה

כולנו יודעים מה ערכו של מוות על קידוש ה' ועל המימרא של חז"ל "הרוגי מלכות אין כל ברייה יכולה לעמוד במחיצתם" {פסחים נ: ט' באב מתקרב ובא וגם בו בקינות השונות אנו מקוננים על מותם על קדושת שמו יתברך של קהילות אשכנז בימי מסעות הצלב הנוראים} ועל כך כבר נכתב בטור זה {ועל עשרת הרוגי המלכות רבותינו הקדושים בידי הרומאים} בקינה עפ"י מנהג האשכנזים "ארזי הלבנון אדירי התורה"....}. אנו גם מכירים את האמרה המיוחסת לרמב"ם על כך שיהודי הנרצח בגלל היותו יהודי - כמו הנרצחים בשואה ה"ד - בלי קשר למעשיו נחשב לאחד שמת מות קדושים. בטור זה ייכתב על סיפור טראגי מאוד של יהודי מגרמניה בתחילת המאה ה-18 למניינם שאומנם לא ברור עד כמה הקפיד לגמרי על הקפדה בשמירת מצוות בחייו והיה נמצא במעמד רם ונישא במחוזות השלטון ובמהירות שבא עלה כך גם הוא ירד ונגזר דינו למוות שיכל להינצל ממנו אם היה מסכים להתנצר אך הוא עלה לגרדום עם אמירת "שמע ישראל" בשפתו כדרכם של מקדשי ה' בכל הדורות.

שמו היה יוסף זיסקינד אופנהיימר וכינויו הידוע היה "היהודי זיס" ועל חייו ומותו הטראגי נכתבו ספרים ובוימו 2 סרטים מפורסמים כאשר אחד מהם היה סרט התעמולה הנאצי הידוע ביותר. על חייו ייכתב להלן

תחילת דרכו

יוסף זיסקינד אופנהיימר נולד בשנת 1698 למניינם בעיר היידלברג שבגרמניה שהייתה אז בדוכסות ווירטנברג {גרמניה של היום הייתה מחולקת למדינות קטנות והיא אוחדה לפחות או יותר מה שאנו מכירים היום בשנת 1871 למניינם ואכמ"ל} משפחת אופנהיימר הייתה משפחה רבת פעלים וידועה אצל יהודי גרמניה ודודו של יוסף זיסקינד אופנהיימר {להלן: יוסף} שמואל היה עוזרו של הקיסר האוסטרי והוריו של יוסף היו בני המעמד הבינוני שעסקו במסחר. יוסף עצמו צבר ניסיון בעסקי הבנקאות כאשר עבר בנסיעותיו בערי המסחר הידועות של אירופה מאותה תקופה כפרנקפורט ופראג. שמו כאיש עסקים התפרסם והוא בא בקשרים עם הדוכס של ווירטנברג קארל אלכסנדר שרצה לפתח את מדינתו מבחינה כלכלית וארגונית והוא התלהב מרעיונותיו של יוסף בתחום המיסוי והכלכלה ולכן הוא מינה את יוסף בשנת 1733 למניינם ליועצו ולאיש הכספים שלו שהיה כמו שר אוצר

פועלו כיועץ

הדוכס קארל אלכסנדר נעזר באופן רחב על עצותיו של יוסף משום רצונו להתעשר בגלל אופיו הבזבזני ויוסף הציע לו להגביר את המיסוי ולקחת חסות ממשלתית על הרבה מענפי התעשייה. קארל אלכסנדר לא היה נערץ ע"י תושבי ווירטנברג והאצולה משום אמונתו הקתולית לעומת רוב התושבים שהיו פרוטסטנטיים וגם משום שהוא נהג כשליט יחיד מבלי להתייעץ ולקחת בחשבון את דיעותיהם של האצילים וחוקת הדוכסות בשונה מהנהלים שהיו נוהגים בוויירטנברג וכן משום בזבזנותו והעלאת המיסים, עוזרו יוסף היה שנוא עוד יותר משום יהדותו ובגלל הטענה שהוא גרם בעצותיו לדוכס למהלכים הכלכליים והחוקתיים להם הם התנגדו. יוסף עצמו התלבש כאציל בן תקופתו ונהג בחיי פאר והדר כתוצאה מהעושר והמעמד הרב שצבר {כאמור הוא היה איש עסקים עשיר עוד בטרם התמנה ליועצו של קארל אלכסנדר} אך למרות מעמדו הרם הוא לא התנכר למוצאו ותרם רבות לקהילה היהודית ולבתי כנסת למרות שלא הקפיד כנראה על שמירת מצוות בהקפדה באורח חייו כמקורב לשלטון. יוסף בתפקידו פתח בנק שהיה לבנק הראשון שנוסד בדוכסות והדוכס כאמור התרשם מתפקודו ששיפר את כלכלת המדינה וכן את עושרו האישי.

מעצרו והוצאתו להורג

כאמור יוסף היה שנוא על האצילים של ווירטנברג שבין היתר קינאו בו על עושרו ומעמדו שהעפיל בין היתר על מעמדו. בשנת 1737 למניינם נפטר הדוכס משבץ פתאומי ומיד לאחר מכן אנשי האצולה דאגו למעצרו של יוסף והוא הואשם בשלל מעשים כגון: גנבה, מרמה, בגידה במדינה וכו'. במשפטו טען יוסף לחפותו ועל העובדה שהוא ניסה לעזור ככל יכולתו לדוכסות ועל כך שעושרו הרב הצטבר בטרם הוא קיבל את תפקידו כיועץ של הדוכס וכל מה שעשה בתפקידו היה חוקי ולטובת הציבור. טיעוני הגנתו לא עזרו לו והוא נידון למוות בגלל "בגידתו במדינה" על סמך עדויות מפוברקות ובמשפט מוטה מראש של אנשים ששנאו אותו ורצו להפילו. ליוסף ניתנה אפשרות לחנינה בתנאי שיתנצר והוא דחה זאת בתוקף. לפני מותו התאפשר לו להיפגש עם נציג

של הקהילה היהודית של ווירטנברג {אך לא התאפשר לו להיפגש עם רב} והוא ביקש שיתפללו לעילוי נשמתו וידליקו נרות נשמה לזכרו והוא הוציא איגרת לכלל היהודים בגרמניה כדי לכתוב להם שהוא ניסה לייצגם כמיטב יכולתו וביקש שליחה על כשלונות. כמה חודשים לאחר המשפט יוסף הוצא להורג בתלייה בשנת 1738 למניינם בכיכר העיר שטוטגארט בירת ווירטנברג כאשר הוא אומר "שמע ישראל" וכשכומר ניסה לשכנעו דקות לפני תלייתו לחזור בו ולהתנצר הוא ירק על הרצפה וסירב והכומר אמר לו "עוד כמה דקות תתוודע לכך שישו חי". גופתו של יוסף לא נקברה אלא הוכנסה לתוך כלוב שהוצג ברבים כדי להזהיר "מפני הסכנה היהודית על המערב הנוצרי" והוא הובא לקבורה רק כמה שנים לאחר מכן.

סיפורו של יוסף זיסקינד אופנהיימר בתודעה

סיפורו הטראגי של יוסף זיסקינד אופנהיימר ה"ד- "היהודי זיס" כמו שכונה ע"י מתנגדיו בלעג עורר הדים רבים בגרמניה אודות יהודי שהגיע למעמד כה רם ובגלל יהדותו הורידהו מתנגדיו עד פי התהום. אודות סיפורו נכתבו ספרים ומאמרים רבים כאשר חלקם ניסו להגן עליו בטענה שהוא היה ישר דרך שנפל קורבן בגלל קנאה ואנטישמיות וחלקם שנכתבו ע"י אנטישמיים ניסו לראות בו את המודל של היהודי רודף הבצע והסכסכן – דימוי אנטישמי נפוץ. סיפורו עורר את התהייה עד כמה באמת יהודי יכול להשתלב בחברה הנוכרית הן מצד האנטישמיים והן להבדיל אצלנו היהודים. 200 שנה לאחר מותו על קידוש ה' של יוסף זיסקינד אופנהיימר הסופר היהודי מגרמניה ליאון פוויכטוונגר כתב עליו את ספרו "היהודי זיס" כדי להראות דרך סיפור זה גם את הסכנה האקטואלית מתקופתו של האנטישמיות של גרמניה הנאצית. על בסיס הספר ביום סרט בבריטניה בשנת 1934 למניינם שנה לאחר עליית הנאצים לשלטון בגרמניה כדי להזהיר מפני האנטישמיות הרצחנית הנאצית בטרם יהיה מאוחר. שר התעמולה הנאצי גבלס ימ"ש לקח את הרעיון לטובתו והוא דאג לביום סרט נגדי על הסיפור ובסרט זה שביום בשנת 1940 למניינם שנקרא גם הוא "היהודי זיס" הוצג יוסף זיסקינד אופנהיימר בכל הדימויים האנטישמיים שהוזכרו לעיל וסרט זה על כל שקריו והכפשותיו נחשב לסרט התעמולה הנאצי המוכר ביותר והידוע ביותר לשמצה שגרם עפ"י העדויות לפרצי שנאה ואלימות כלפי יהודים בגרמניה בכל מקום בו הוקרן.

כולנו תפילה שנזכה לקדש שם שמיים ברבים בחיינו שיהיו חיים של קדושה וטהרה שינציחו את מקדשי ה' בכל הדורות ושלקראת ט' באב בו אנו מזכירים את הקדושים ה"ד נתפלל שבמהרה יתקיימו בנו דברי הנביאים "ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים" ו"כה אמר ה' צבא-ות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו"

אמן כן יהי רצון!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

הראו האפרין

מס'	משפחה	שם	יום חול	שבת	חג	הערות	ניקוד	תוצאה
1	בייקר	דב		2			יום חול 2-	6
2	בראכין	יגאל	1		1		שבת- 3	5
3	גורן	אלעד		1			חג- 3	3
4	גטסוף	אביב	1		1			5
5	דיין	נאור			1			3
6	דרומר	אליסף			1			3
7	ולנר	רועי		1				3
8	חכים	בניה	1	1				5
9	מזרחי	אופיר	1	2	1			11
10	מריז'אן	אריאל		1				3
11	פרג'י	מנחם		2				6
12	קצב	יוסף			1			3
13	קרוב	לביא						
14	רם	אור			1			3
15	שליסל	שי						
16	שרוני	נעם	1		1			5

המסעות בימים ההם ובזמן הזה

פיני ביטון

הפרשה פותחת בפסוק: "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן"

המדרש בילקוט שמעוני על הפסוק: אלה מסעי בני ישראל. אמר הקב"ה למשה: כתוב המסעות שנסעו ישראל במדבר כדי שידעו כמה ניסים עשיתי להם בכל מסע ומסע.

משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום אחר לרפאותו. כיוון שהיו חוזרים התחיל אביו מזכירו את המסעות: כאן ישנו, כאן אכלנו, כאן חששת ראשך. כך אמר הקב"ה למשה: מנה להם את כל המקומות היכן הכעיסוני לכך נאמר "אלה מסעי ישראל"

בפרשה זו צריכים לבאר מדוע התורה עומדת על עניין הזכרת המסעות שבהם עבר עם ישראל, אנו מוצאים בתורה הקדושה עוד פרשות שלמות שלכאורה אינן נוגעות לנו ואין אנו מבינים כלל לשם מה נכתבו בתורה, אך חלילה לנו לומר שעניין זה מיותר או לא מובן כדברי הזוהר הקדוש: "טיפשין אינון אלו האומרים שהתורה כתבה סיפורים בעלמא" לכן ננסה להבין איך עניין המסעות של בני ישראל קשורים אלינו לחיי היום יום.

כאשר נקראתי לשרת בצה"ל בחטיבת הצנחנים משחררי הכותל תמיד תהייתי איך אפשר לעשות מסע שאורכו 78 ק"מ בלילה אחד רצוף. הסתכלתי לעבר הפסגה והיא נראתה לי רחוקה וקשה להשגה. כיום צה"ל פועל בשיטת סרגל מאמצים דבר שמאוד בונה ומקדם, בתחילת דרכנו פתחנו במסע של 4 ק"מ ולאט לאט טיפסנו לעבר הפסגה והמשכנו ב-8,14,27,40,50 עד שהגענו לשיא 78 ק"מ בלילה אחד. כל מסע כלל בתוכו אתגרים שונים ומפרכים שלא דמו למסע הקודם.

איתא בשם האר"י הקדוש: "כל יום ויום שעה ושעה אינו דומה כל אחת ואחת לחברתה מיום בריאת העולם והלאה וכן אינו דומה אדם לאדם..."

במסע חיינו ישנם תחנות רבות, ילדות שבה גדלנו על זרועות הורינו היקרים, נערות שבה למדנו קרוא וכתוב, בגרות שבה למדנו בישיבה התיכונית מקצועות החול והקודש, ישיבה שבה אנו לומדים את תורתנו הקדושה ימים ולילות, צבא שבו הגנו על ארצנו, וכן הלאה... רבי אהרון ראטה כותב בספרו שומר אמונים (מאמר השגחה פרטית) שלכל מקום שאדם מגיע יש לו תיקון באותו המקום, והעניין הוא כי למקום יש משמעות ולא בדרך מקרה הגענו אליו ולכן אנחנו נעשה את הטוב שביכולתנו באותו המקום כדי לתקנו.

במסע עצמו לפעמיים אנחנו מתייאשים, נופלים, מועדים, אך תמיד זוכרים שאל המטרה הסופית אנו צועדים בעוז וגבורה.

התקופה בה אנו נמצאים תקופת "בין המצרים" על שם "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" גם היא עיצומו של מסע אחד ארוך שנמשך כבר למעלה מ-1941 שנים, ואנו מזכירים את החורבן יום יום בוכים וכואבים ומתפללים מתוך צפייה ש"כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בנחמתה"

תחנה זו טמון בה תוכן עמוק, "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי" בתחנה הזאת אנו מצויים לעצור, להתבונן, להביע רגש ולדעת שכל שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו.

ולכן כדי לקדם את "הראנו בבנינו שמחנו בתיקונו והשב שכינתך לתוכו" עלינו מוטלת החובה במסע הזה לשלב ידיים, לאהוב את הזולת, להרבות בחסדים, ולקוות שהתחנה הזאת תהיה תחנת קבע וביחד נזכה כולנו לעלות לבית מקדשנו עם סלינו על כתפינו וקורבנותינו על מזבחינו.

מהנשה בישיבה

שלום * לחיילים משיעור בי * שבפעם הראשונה מקבלים באופן יחידי ובלעדי את הדפק"ש * כי כל שיעור גי' השתחררו * בעצם לא כולם * מסי' בחורים מובחר ואיכותי מחיל השריון נודבו להישאר בצבא עוד חודש * אז אם ישאלו אותם כמה הם שירתו * הם יכולים לומר "שנה וחמש" * שזה כבר כמעט "שנה וחצי" * שזה כבר ממש ממש הרבה * ויש שיאמרו פז"ם עולם * שיהיה בהצלחה * אבל הם בסוף שוחררו מהר אז הרסו לנו את כל הירידות אבל לא נורא * ונאחל לכל שיעור גי' שיחזרו מלאי מרץ לישיבה *** אז מה נעשה בישיבה? * האמת שבישיבה עצמה לא קרה משהו מיוחד * אבל בירושלים... * בשבת פרשת "פנחס" יצאנו לשבת בעיה"ק ירושלים תובב"א * שבת בהשתתפות רבנים, תלמידים, אברכים, חיילים ובוגרים * השתכנו בישיבת הכותל * התפללנו תפילת מנחה של ערב שבת בכותל ולאחריה הלכנו להתפלל תפילת ערב שבת בשכונת אבו-טור * שם מתגורר הרב בני אייזנר שגם זכינו לשמוע ממנו שיחה * היה מרשים לראות את הכוחות ואת תחושת השליחות * ומעל דפים אלו אנו מאחלים לרב אייזנר עוד הרבה שנים נעימות וטובות שבהם ירביץ תורה ברבים * "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו" * לאחר התפילה חזרנו לישיבת הכותל וסעדנו את סעודת ערב שבת * ולאחר הסעודה התקיים סיור בעיר העתיקה ל"סיירת" של הישיבה * מסתבר שיש הרבה אנשים ב"סיירת" כי הסיור היה בהשתתפות רוב הישיבה על אף השעה המאוחרת * את הסיור העביר הרב ציקי ברלין והוא עסק בישוב היהודי בעיר העתיקה בימים ההם ובזמן הזה * היה מרתק * למחרת לאחר התפילה התקיים שיעור נוסף מפי הרב ישעיהו דורון * ולאחריו סעודה ומנוחה * אחרי הצהריים יצאנו לסיור נוסף * הסיור התקיים בשכונת "מעלה זיתים" בירושלים והועבר ע"י מרדכי בניטה תושב השכונה * הסיור היה מעניין מאוד ועסק בנושא השליחות היומיומית של אנשי השכונה וגאולת האדמות בירושלים * לאחר מכן סעדנו סעודה שלישית * בסעודה זכינו לשמוע שיחה מפי הרב המקובל הרב שיינברגר * במוצ"ש חזרנו לישיבה עייפים אך מרוצים * בהזדמנות זו אנו מודים לכל מי שטרח בערב שבת ובשבת כדי שכולנו נהנה *** וכעת * ניפרד * עד הפעם הבאה * שכנראה תהיה רק אחרי בין הזמנים * ☺☺☺ * אין כאב ראש של דפק"ש לחודשיים הקרובים ***

פינת המזל"טים:

מזל טוב לראש הישיבה ולרעייתו להולדת הנכדה

מזל טוב לראש הישיבה ולרב עודד שוגרמן בהיכנס הנכד/הבן עדן לעול מצוות